

The background of the book cover is a photograph of a Dutch landscape. In the foreground, there is a vast field of bright yellow tulips. Behind this field is a strip of white flowers, possibly cowslips. In the distance, a green field leads to a line of trees, and a church with a tall, dark spire is visible against a blue sky with some light clouds.

DICKY
NIEUWENHUIS

Bollen
grond

ROMAN

15 jaar

23 april

Wat ik nu zie, is zo mooi. Ik móét dit opschrijven.

Ik zit op de vensterbank, mijn benen uit het raam, mijn voeten op de dakpannen, mijn dagboek op schoot. De warmte hangt om me heen. Het is zo lekker hier, er staat geen zuchtje wind.

En nu komt het mooiste. Ik zie de ondergaande zon. Ik overdrijf niet, de hemel staat in brand. Het avondlicht valt over het tulpenveld achter de bollenschuur. De tulpen staan nu nog rechter dan overdag, echt waar, ze sperren hun dieprode kelken zo breed mogelijk open om de laatste zonnestralen op te vangen. Het rood zindert me tegemoet.

En dan de sloot. Je zou dit echt moeten zien. Het water is dieporanje, alles vanaf de heg tot aan de spoorbaan staat in vuur en vlam.

De lucht wordt steeds donkerder. Als ik heel goed kijk, zie ik de toppen van de duinen. Achter de duinen is de zee, de zee gaat over in de oceaan, achter de oceaan zijn weer andere continenten. Ik word gek!

En achter de steeds donker wordende hemel zit de ruimte, met planeten, sterrenstelsels, oneindig, het stopt niet, het gaat maar door.

*En ik zit hier, nu, in het venster van mijn slaapkamer.
Het is gewoon niet te bevatten.*

Royal Albert

Nu moet het gebeuren.

Ik kijk naar tante Machteld. Het zonlicht valt door de ramen van het tuinhuisje op de grijze haren van mijn tante. Een fijne gouden ketting schittert tussen de roesjes van haar witte blouse.

Het is warm hier. Buiten op het terras staan een paar comfortabele stoelen in de zon. Voor mij op tafel staat een kop-en-schotel. Okergele en fuchsiakleurige rozen bedekken het porselein, een minuscule gouden vleugel op het oor geeft het kopje iets koninklijks. Een koekoeksklok aan de houten wand van het tuinhuis tikt rustig boven tantes hoofd.

Geen uitstelgedrag vertonen nu!

‘Wist u dat er in ons gezin misbruik heeft plaatsgevonden?’

Tante Machteld zit rechtop. Even sluit ze haar ogen. Ze legt een hand achter haar oor, haar trouwring vangt licht. De schaduw van haar dunne zwarte brilmontuur valt op haar huid. Bloed bonst tegen mijn slapen.

‘Wat zeg je?’ vraagt tante Machteld.

Ik duw mijn rug tegen het kussen van de stoel. Mijn handen voelen klam.

Het koffiekopje glanst, de lichtbruine rand aan de binnenzijde geeft aan hoe vol het kopje zojuist nog was. Bij iedere slok worden de rozen aan de binnenkant verder zichtbaar.

‘Wist u dat er in ons gezin seksueel misbruik heeft plaatsgevonden?’

Tante Machteld knijpt haar ogen opnieuw bijna dicht, haar handen liggen in haar schoot.

‘Dat wist ik niet.’

Mijn hart klopt nadrukkelijk. Wat lijkt tante Machteld op mama – de getinte huid, de fijne lijnen in haar gezicht...

‘Nee.’

Ik beweeg mijn vingers voorzichtig naar het kopje. Zou het een echte Royal Albert zijn? Zal ik, net als mama op een rommelmarkt, het kopje even optillen en de merkstempel controleren?

‘Je kunt ook niet alles weten, hè?’ zegt tante Machteld.

Ik blijf zwijgen.

‘Nee, dat heb ik nooit geweten.’

Tante Machtelds ogen raken de mijne. Ik heb geen idee wat ik zie, ze is onpeilbaar.

‘Ik weet ook niet of er wel iets gebeurd is...’

Zegt ze dit echt? Dit kan ze niet menen!

‘Dacht jij wel?’ vraagt tante Machteld.

Ik verstrak, voel een steek in mijn buik. Nu niet weglopen, niet denken: zak in de stront en zoek het maar uit. Blijven. Voelen.

‘Ja, zeker,’ zeg ik.

Ik kan niet inschatten of mijn stem vijandig klinkt, neutraal, of afstandelijk.

‘O,’ zegt tante Machteld.

Mijn hoofdhuid begint te prikken.

‘Dat vind ik erg jammer,’ zegt ze na een korte stilte.

Tante Machteld weet vast niet dat dit kopje voor thee bedoeld is. Koffie koelt te snel af in een kop van dun

porselein met een wijde bovenkant.

‘Dat zal voor jou ook niet makkelijk zijn, Noor.’

Probeert ze nu de rollen om te draaien? Maar daarvoor ben ik niet gekomen. Weg met medelijden of empathie! Ik zoek de waarheid.

‘Mijn vader heeft het direct toegegeven toen het bekend werd,’ zeg ik.

‘O ja.’

Wat is het stil hier, ik hoor alleen de koekoeksklok.

‘Overal ik u hiermee?’ vraag ik.

‘Ik dacht al... Sommige dingen zijn niet leuk,’ zegt tante Machteld.

Ik moet mijn aandacht bij haar houden.

‘Maar de waarheid moet gezegd worden.’ Ze klinkt vermoeid.

Zonlicht strijkt over de lege kop, de gouden vleugel vlamt tegen het donkerblauwe tafelkleed. Tante Machteld staat op, pakt de kop-en-schotel en kijkt me aan.

‘Wil je nog koffie?’

16 jaar

13 november

Ik heb geschreeuwd. Ik begrijp zoveel niet.

Nu wil ik in het zand liggen met mijn ogen dicht, en alles vergeten.

*Toch moet ik het opschrijven. Ik wil het niet, maar het moet.
Het moet.*

Stroom

Vijf eenden scharrelen recht voor me in de rivier, hun silhouetten bewegen tussen de kribben. Ik leg mijn arm over de leuning van het bankje. De lucht kleurt donkerblauw, op een vurige streek boven de horizon na. Het rivierwater reflecteert oranje-rood.

Ik hou van deze plek, aan de rand van mijn woonplaats Lekstede. Het zicht op de spoorbrug, het weidse water van de Avel, het wisselende kleurenpalet. Hier kan ik mijn gedachten risicoloos laten gaan, ze laten meevoeren met het water dat vanuit de Alpen via de Rijn naar de Noordzee stroomt.

Twee stappen verderop stopt het gras en begint het strandje. Een paar keien liggen verspreid over de strook droge grond die geleidelijk overgaat in kleverige rivierklei.

De enige beweging in het water wordt veroorzaakt door de eenden. De ronde kopjes woelen in het water, het ovale lijf met de staart steekt recht omhoog. Rond de eenden zijn cirkels ontstaan die zich geruisloos verbreden naar de vaarroute en de oever.

Aan de horizon doemen de lichten van een vrachtschip op. Langzaam vaart het schip tegen de stroom in naar de spoorbrug. De eenden drijven tussen de kribben in tegenovergestelde richting, op een veilige afstand van de vaargeul. Een vlucht zwaluwen scheert over de rivier.

Opeens weet ik het. Ik ga me niet langer verzetten. Ik wil niet meer weglopen voor de stem die ik al jaren hoor.

Ik ga de vragen stellen die ik nooit door mijn strot kreeg,
op zoek naar de dingen waar ik altijd voor wegliep. Ik ga
naar de donkere diepte duiken.

De zwaluwen schieten recht de lucht in. Het binnenschip
stampst voorbij, de boeggolven slaan tegen de oever, de
eenden schrikken op.

6 jaar

‘Ik ga naar huis!’ roept mama.

Ze roept heel hard. Ik zie dat ze huilt. Mama schreeuwt nooit. En huilen doet ze alleen op de rand van haar bed. Nooit in het halletje.

Naar huis. Mijn adem stukt. ‘Mama, u bént toch thuis?’ wil ik roepen. Mijn keel is dik. Alles is dik. Mijn benen zijn net olifantspoten. Ik krijg ze niet vooruit. Mijn armen zijn te dik om ze naar mama uit te strekken. De lucht is dik. Lobbig. Hij drukt mijn schouders en mijn hoofd naar beneden.

Maud staat met blote voeten op de witte tegelvloer met groenblauwe vlekken. Ze doet snel een stap achteruit. Mama grijpt voor Maud langs in de nis, waar alle jassen hangen. Ze rukt haar jas van de hanger.

‘Ik ga naar Holterveen!’ roept ze.

Haar stem scheurt alles open. De dikke lucht. Mijn potdichte hoofd. Mijn borst waarachter mijn hart wild het bloed door mijn lijf jaagt. De hanger valt kletterend op de tegels.

Achter mij zwelt een brullend geluid aan. Een elleboog in mijn zij, ik word ruw opzij geduwd en smak tegen de kast die daar staat. Joris stort zich als een wild dier op mama die inmiddels een arm in haar jas heeft gestoken.

‘Mama, niet weggaan!’ brult Joris. ‘Blijf hier!’

Zijn hoofd is rood, zijn ogen zijn groot en bang.

Mijn adem piept. Door de klap tegen de kast is mijn hart naar mijn hoofd gelanceerd. De pompende slagen knallen in mijn oren. Ik hoor een hoge, langgerekte gil. Maud staat

stil, met opgetrokken schouders. Ze ziet mij niet. Ze ziet niemand. Ze heeft haar ogen dichtgeknepen. Haar mond is zo ver opengetrokken dat ik mijn hele hand erin zou kunnen stoppen. Ze gilt.

‘Mama, nee! Mama, nee! Mama, nee!’

De knokkels van haar gebalde vuisten zijn spierwit.

Maud heeft ook olifantsbenen, schiet het door mijn hoofd. Het lukt haar ook niet om bij mama te komen.

Dan schiet het elastiek in mijn benen los. Ik spring naar mama toe.

‘Mama!’ schreeuw ik. ‘Mama, blijf bij ons!’

Mijn handen grijpen haar benen. Mijn linkerhand klauwt in haar knieholte, mijn rechterhand in haar dijbeen.

‘Mama, blijf hier! Ga niet weg!’

Tranen en snot op mama’s rok. Ik voel haar warme, zachte vlees tegen mijn wangen. Ik duw mijn hoofd tussen haar benen, prop de paarse wollige stof van haar jas in mijn mond. Joris grijpt haar middel. Maud valt met gespreide armen om mij en mama heen.

Mama zakt langzaam door haar knieën. Joris, Maud en ik zwijgen abrupt. Mama slaat haar armen om ons heen. De arm met paarse jas om Joris, de arm zonder jas om mij en Maud. Ze blijft roerloos zitten.

Ik duw mijn gezicht in haar hals. Ik ruik haar geur. Ik voel Maud tegen mijn linkerarm, haar lichaam komt langzaam tot rust. Af en toe schiet er nog een snik door haar borst. Joris staat rechts naast me en houdt mama stevig vast. Het trillen in mijn lijf wordt ietsje minder. Ik sluit mijn ogen. Ik hoor mama’s ademhaling rustiger worden. Mama wrijft over mijn rug, van boven naar onder, en weer terug. Ik laat mijn hoofd nog zwaarder op haar schouder rusten. Ze blijft.

Sauna

Het water sist op de gloeiende kolen van de saunakachel. Joris' hoofd verdwijnt volledig in de stoomwolk. Hij zet de pollepel in de emmer en leunt achterover tegen de blank-houten wand.

‘Een goede manier om je verjaardag te vieren, Noor,’ zegt hij met gesloten ogen en een brede glimlach.

Maud gaat staan, pakt een witte handdoek en wappert ermee door de stoomwolk heen. Ik haal diep adem, voel de golven hete lucht op mijn huid. Ik hou van die sensatie, van het korte moment waarop de hitte mijn huid lijkt te verbranden en direct erna mijn poriën opentrekt. Mijn hart klopt steviger dan anders, straaltjes zweet verlaten mijn lichaam. Alle gif, afvalstoffen en verborgen zonden stromen naar mijn voeten, waar ze op de handdoek druppelen en net niet in de houten vloer van de sauna trekken.

Ik kijk naar mijn broer en zussen. Hoelang is het geleden dat ik met Joris, Maud en Brechtje in één ruimte verkeerde? Wel fijn eigenlijk dat we allemaal in de mist zitten. Ik inhaal de warme lucht door mijn neus, zo diep ik kan. Mijn hart bonkt tegen mijn borst. De warmte, de hoge luchtvochtigheid en mijn voornemen jagen het tempo op.

‘Ik wil iets met jullie delen,’ zeg ik.

Iedereen stopt met praten. De kachel suist en sist en begint luid te tikken. Mijn hart bonst nu hoog in mijn keel.

‘Ik ga komend jaar in het verhaal van ons gezin duiken.’

Ik laat opnieuw een stilte vallen. Door de mist kan ik hun

ogen nauwelijks zien, maar ik voel hun aandacht.

‘Jullie weten dat ik al lang bezig ben met de vraag hoe het zover heeft kunnen komen in ons gezin. Hoe kwam papa tot zijn daden, het geweld, het misbruik? Waarom greep mama niet in? Welke mensen rond ons gezin hebben iets gezien? Ik weet er heel weinig over, eigenlijk niet meer dan de informatie die boven tafel is gekomen op de dag waarop Maud ging praten ruim dertig jaar geleden.’

De stoom trekt geleidelijk weg, waardoor Mauds gezicht langzaam maar zeker zichtbaar wordt. Ik kijk niet te nadrukkelijk naar haar, maar zou het liefst iedere beweging van haar wimpers, ogen, wenkbrauwen en mond registreren. Wat als ik nu aan haar gezicht zou zien dat ze zich afsluit? Ik knijp mijn vingers om de rand van de houten bank.

‘Ik ben nu vijftig geworden,’ vervolg ik. Praat ik nu te veel? Focus, Noor, focus! ‘Ik heb dertig jaar lang onbeantwoorde vragen in mijn hoofd. Ik heb voor mezelf geconcludeerd dat het tijd wordt dat ik afscheid van deze vragen neem, óf dat ik erin ga duiken. Het is het laatste geworden.’

Ik, ik, ik, ik. Mijn verhaal draait alleen maar om mezelf, terwijl het over ons allemaal gaat, en vooral over Maud. Ik heb het voor mezelf volledig uitgedacht, en nu ik één minuut onderweg ben, slaat de twijfel al toe. Mag ik dit wel doen?

‘Vanaf januari ga ik minder werken. Ik heb een lijst met vragen, waarmee ik op pad ga, en een lijst mensen die ik wil benaderen. Ooms, tantes, burens, mensen uit de kerk.’

Joris buigt zich voorover, pakt de pollepel en sprenkelt water over de kachel. Maud blijft onbeweeglijk zitten, haar hoofd verdwijnt opnieuw in de stoomwolken. Ik zie uitsluitend haar contouren. Nu de uitsmijter, die is het spannendst.

‘Ik ga het opschrijven. Allereerst voor mezelf en voor jullie.’

Mijn maag krimpt ineen. Waar ben ik aan begonnen? Wat zullen ze van me denken? Noor de redder? Noor de narcist, die de ellende zo nodig moet opschrijven? Waarom laat ik het niet los? Ons gezin is gebaat bij rust en stilte.

‘Ik beseft dat mijn zoektocht ook jullie raakt. Dus vraag me alles wat je wilt. Jullie mogen alles weten, maar als je liever niets weet, is dat ook goed.’

Ik schuif naar achteren op mijn handdoek. Mijn hoofd gonst, deze paar zinnen hebben me uitgeput.

Brechtje roert afwezig met de lepel in de houten emmer, het water klotst zacht tegen de randen. Joris schraapt zijn keel, het is duidelijk dat hij rookt.

‘Noor,’ zegt hij met halfgesloten ogen, ‘ik heb geen idee hoe het allemaal zover heeft kunnen komen. Het interesseert me ook niet. Er zijn ongetwijfeld verschrikkelijke dingen gebeurd in onze familie. Prima dat jij erin duikt, maar ik hoef het niet te weten.’

Ik kijk zwijgend naar mijn broer, leg mijn handen op mijn buik, de plek waar de onrust steekt. Dit gaat niet de goede kant op. Jij duwt je angst weg, Joris. Lekker makkelijk. Sterker nog: ik vind het gemakzuchtig. Zal ik dit gewoon zeggen? Maar dan verpest ik direct alles.

Brechtje pakt de houten pollepel uit de emmer en gooit een paar royale scheppen op de kachel. Het water murmelt, suist en sist. De hete damp slaat zo fel in mijn gezicht dat ik een paar seconden mijn adem inhoud uit angst dat de hitte mijn longen beschadigt.

‘Noor, jij was altijd het meest geïnteresseerd in onze familiegeschiedenis,’ zegt Brechtje.

Mijn jongste zus zit in de verste hoek van de sauna, ik

kan haar niet zien. Ze klinkt rustig en nuchter.

‘Dit is echt iets voor jou. Ik zou het zelf niet durven, maar het lijkt me goed dat jij dit gaat doen.’

Joris begint met een handdoek te wapperen, de warmte golft om me heen. Ik durf niet naar Maud te kijken. Hoe gaat zij reageren?

Maud beweegt, ze schuift iets naar voren, wrijft haar handen over haar bovenbenen. Haar gezicht wordt zichtbaar. Het gonzen in mijn hoofd, de onrust in mijn buik – alles in mij wordt stil.

‘Noor, wat goed dat je dit gaat doen,’ zegt ze.

Ik ga rechtop zitten, opluchting stroomt door mijn lichaam. Ik wil alles in dit moment vangen, voelen, opslaan. Maud zwijgt en kijkt naar haar knieën. Ze ziet er rustig uit.

‘Ik voelde al iets aankomen,’ zegt ze.

Nu kijkt ze me aan. Ik glimlach naar haar en zet mijn handen plat op de houten bank. Mijn hartslag kalmeert. Hoe is het mogelijk dat ze zo ontspannen op mijn plan reageert?

‘Ik wil zelf ook graag meer weten, en daarom ga ik komend jaar een paar dingen uitzoeken,’ zegt Maud. ‘Misschien kunnen we elkaar helpen.’

De lucht rond me heen voelt licht. Als de deur van de sauna nu open zou gaan, zou ik naar buiten zweven.

Het hout van de sauna kraakt, de kachel tikt zachtjes. Ik kijk naar mijn vingers die er licht en doorzichtig uitzien door de warmte. Hier zit ik dan, met mijn broer en zussen. Joris, de oudste, Brechtje, voor altijd het kleine zusje. En Maud, mijn oudste zus. Mama is dood, papa is dement, maar wij leven nog.

Brechtje giet opnieuw water op de kachel, wolken damp

vullen vrijwel direct de kleine ruimte. Maud verdwijnt volledig in de nevel.

Joris buigt mijn kant op. ‘Hou me op de hoogte, Noor.’

Ik sluit mijn ogen.

Appjes

- Noor Wilde nog even zeggen dat ik je reactie op mijn plan tof vind.
- Maud Vind het spannend, maar ben ook blij dat je erin gaat duiken.
- Noor Geef het aan hè, als je iets wilt weten.
- Maud Doe ik. Wil graag meer weten. Snel afspreken?
- Noor Ik stuur je data!

7 jaar

2 februari

GEHEIM!!!

Dit schrift is van Noor Vrijburg.

Ik schrijf alles op.

GA WEG!!! Geheim geheim geheim!

Forsythia

‘Kijk,’ zegt papa. Hij zakt moeizaam door zijn knieën. ‘Angelique, een late bloeier.’ De zachtroze bloem rust in zijn gerimpelde hand.

‘Wat mooi,’ zeg ik. ‘Het lijkt wel een pioenroos.’

‘Het is een dubbele bloeier,’ zegt papa als hij wat onkruid rond de Angeliques wegtrekt. ‘Een van de chicste tulpen.’

Papa heeft dan wel de diagnose dementie, maar de hersenkwab met bollendata is duidelijk nog niet aangetast.

Ik laat mijn ogen door de tuin dwalen. In de dertig jaar dat ik hier weg ben, is er vrijwel niets veranderd. Dezelfde indeling. Hetzelfde enorme grasveld. De kaarsrechte bloemperken. De spoorbielzen. Het houten hekje als afscheiding langs de oprit. Om de zoveel jaar probeerde mama iets te veranderen aan de indeling: een sfeervol zitje onder een pergola van rozenstruiken en jasmijn, een kleine boomgaard met appel- en kersenvruchten. Het was altijd tot mislukken gedoemd.

Ik zie aan de tuin dat papa achteruitgaat. Alles is net wat minder strak. Het gras moet nodig gemaaid worden.

Ik kijk naar het woonkamerraam. Het grote venster is zwart en spiegelt de wolken. Zonder mama lijkt dit huis nog eenzaamder dan het al was.

‘Het is bijna vijf jaar geleden, pap, dat mama overleed,’ zeg ik, zonder een reactie te verwachten.

Ik kijk omhoog, naar het raam waarachter Maud en ik

zestien jaar samen sliepen. Mama hing er na ons vertrek andere gordijnen op. Als ik een paar stappen opzijzet, zie ik de punt van de dakkapel. Inmiddels alweer decennia met dubbel glas.

Ik draai me om naar papa. Met een kleine snoeischaar knipt hij de forsythia bij. Het gaat traag.

‘Denkt u daar nog vaak aan terug?’ vraag ik.

Hij bestudeert een tak van alle kanten. Waar zet hij de schaar in de tak? Hij kijkt even opzij.

‘Ja ja,’ zegt hij langzaam.

Ik buk, pluk een paar madeliefjes uit het gras en begin gedachteloos de witte blaadjes eraf te trekken.

‘Mama was zo rustig toen ze overleed,’ zegt papa en hij zet de schaar in de tak. Knip! De tak valt op het gras. Hier en daar zit nog een laatste gele bloem.

‘Ze kon het echt overgeven.’ Papa bukt en raapt de tak op. Met een boog gooit hij de tak op een stapel snoeisel. ‘Psalm 130. Hoe vaak heeft ze die niet gelezen in die laatste dagen?’ Knip. De volgende tak belandt op de hoop. ‘Mijn ziel wacht op de Heere.’ Papa pauzeert. Hij laat zijn hand met de snoeischaar even hangen. Zijn ogen worden vochtig. ‘Meer dan de wachters op de morgen.’

Hij grijpt de volgende tak.

Ik kijk naar de stapelwolken boven het dak van de Vrijburgvilla, die al dertig jaar geen bollenvilla meer is. Als papa emotioneel wordt, haak ik af. Er klopt niets van het verhaal dat papa vertelt. Mama crepeerde van de pijn, de laatste dagen voor haar dood. Ze las niets. Dat van Psalm 130 heeft hij zelf bedacht.

‘Pap,’ zeg ik. Ik hoor de dwingende klank in mijn stem. ‘U gaat achteruit. U vergeet steeds meer. Ik heb nog zoveel

vragen over vroeger. Ik wil er graag met u over praten. Zullen we dat binnenkort doen?’

Papa legt een bos forsythiatakken op een kruiwagen. Hij pauzeert even, beweegt de hand waarmee hij heeft geknipt in de lucht.

‘Ik heb de genen van mijn moeder,’ zegt hij. Nu wrijft hij zijn handen zachtjes over elkaar. ‘De familieleden van mijn moeder verdwenen allemaal vroeg in de mist.’

Ik zie de haren op de muis van zijn hand glanzen in de zon.

‘Mijn grootmoeder was onbereikbaar na haar vijftenzestigste, mijn moeder werd warrig vanaf haar zestigste.’

Ja ja, denk ik, lekker makkelijk. Alzheimer is jouw vriend.

‘Ik ga koffiezetten,’ zeg ik.

Ik loop via de tuin en het terras de woonkamer binnen, en ga rechtdoor naar de keuken. Ik zet mijn handen op de rand van het aanrechtblad en staar door het keukenraam naar het bollenveld. Rechte bedden met gekopte tulpen, gisteren nog in volle glorie, vandaag niet meer dan groene stelen, stram in de rij.

Zo gaat het nou altijd. Eindelijk durf ik eens een vraag te stellen, en nu laat ik me afschepen met een nietszeggend antwoord. Hoe moet dat nou met al die vragen die me sinds die ene dag achtervolgen?

Appjes

Brechtje Even over dat onderzoek van jou, vind je het fijn als ik jou daarbij help?

Noor Wat lief. Waar denk je zelf aan?

Brechtje Online informatie voor je opzoeken, of interviews uittikken, dat soort dingen.

Noor Super dit aanbod! Ik denk er nog even over na.

Brechtje <kus>

Te midden van de bollenvelden groeit Noor op, een meisje dat onbegrijpelijke dingen ziet die ze niet onder woorden kan brengen. Dertig jaar later keert ze terug naar het dorp van haar jeugd in de Bollenstreek, vastbesloten het zwijgen te doorbreken. Ze bevraagt haar dementerende vader, tantes die zich verschuilen achter zelfgemaakte verhalen, en dorpsgenoten die signalen zagen maar wegkeken. Wat gebeurde er werkelijk binnen haar familie, en waarom bleef die waarheid zo lang verborgen?

In deze indringende roman over herinnering, loyaliteit en de prijs van zwijgen in een gesloten gemeenschap wordt Noors zoektocht naar de waarheid ook een confrontatie met zichzelf. Want wat als waarheid niet verlost? Wie ben je nog als de verhalen die je om jezelf heen hebt gebouwd niet langer standhouden?

NUR 301

9 789023 964544

www.uitgeverijmozaiek.nl

**UITGEVERIJ
MOZAÏEK**